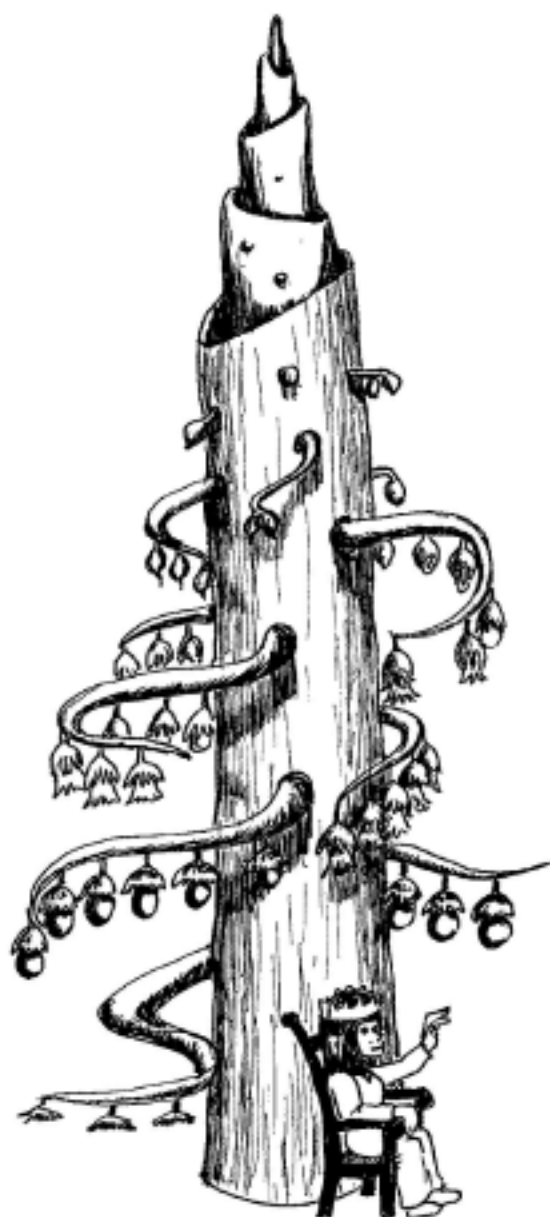


beloofd haar hele verhaal te vertellen onder de pagébloe-boom. Dat was een oude traditie in Miracula, het enige land ter wereld waar deze boom voorkwam. In Bollebonia was het de gewoonte dat iemand die een verhaal ging vertellen onder de pagébloe-boom ging zitten. Van de geur van de bloemen van deze boom werden mensen namelijk altijd heel spraakzaam. De pagébloe werd in Miracula ook altijd gebruikt bij het verhoren van mensen, die verdacht werden iets gedaan te hebben wat ze niet wilden toegeven. Het sap dat uit de bloemen van deze boom druppelde was een heerlijk parfum voor iedereen die de waarheid sprak, maar was giftig en deed pijn op de huid als je loog. Dat maakte de verteller spraakzamer en het bewees aan de toehoorders dat deze de waarheid sprak. Ook de vruchten van deze wonderlijke boom kon je trouwens gebruiken. De doppen van de vruchten, die er heel gemakkelijk af gingen, brandden erg goed in een open vuur en gaven daar een heerlijke geur aan. Het rode vruchtvlees smaakte heerlijk en hielp bovendien goed tegen stekende insecten. Het kleine zaadje dat in het midden van de vrucht zat, kon je natuurlijk poten om een nieuwe pagébloe-boom te krijgen, maar dat moest dan wel op de langste dag van het jaar om precies twaalf uur 's middags gebeuren, anders kiemde het niet. Vandaar dat de pagébloebomen nogal zeldzaam waren. Je kon de zaadjes ook gebruiken om er een crème van te maken, waarvan je heel lang en mooi haar kreeg. Maar omdat je wel duizend zaadjes nodig had voor één behandeling en er zeven-en-dertig behandelingen nodig waren om succes te hebben, was zo'n crème natuurlijk erg duur en waren er niet veel mensen die het ooit gebruikt hadden.

Prinses Amanda was nu gekleed in een zilvergrijze japon met wijde rok die tot op de grond reikte. Haar korte mouwen en de brede halsopening waren versierd met smalle, witte randjes van kant, maar verder had de jurk geen versieringen. Amanda droeg ook geen juwelen. Petra wel. Haar lange jurk was van groen fluweel met gouddraad versierd, vooral op het lijfje. In haar donkere haar droeg ze een gouden kroontje en om haar ranke hals een gouden ketting. Ze zag er echt koninklijk uit, maar het vreemde was, dat Amanda, ondanks

haar relatief eenvoudige kleding, er minstens even koninklijk uitzag.

Amanda schreed naar de gemakkelijke praatstoel onder de pagébloe-boom, schikte haar rok in de juiste plooiën en begon haar verhaal:



“Op een dag, een paar maanden geleden, liep ik langs de oever van het Blauwe Water, want ik wilde gaan vissen. Opeens zag ik een fles aan de kant in het water liggen en ik kon zien dat er iets in zat. Ik was nieuwsgierig, viste de fles eruit en opende hem. Hij bleek een geheimzinnige kaart te bevatten, of eigenlijk meer een opgerolde brief. Maar ik kon niet lezen wat er in die brief stond, want hoewel het normale letters waren, stonden ze allemaal achter elkaar en ik begreep er totaal niets van. Eerst dacht ik dat het een vreemde taal was, maar eigenlijk waren het maar vier lange woorden met een komma ertussen. Na lang studeren en allerlei dingen uitproberen kwam ik tot de conclusie dat het een geheimschrift moest zijn. Maar hoe kon ik dat ontcijferen?

Ik besloot er mee naar de wijze tovenaars Urtica te gaan, want zij kon heel moeilijke dingen probleemloos oplossen. Urtica bekeek de kaart aandachtig. Ze hield hem ondersteboven, voor een spiegel, tegen een lamp en boven een vlam. Daarom zijn de randen nu een beetje verschroeid. Maar ze kon het geheimschrift niet ontcijferen.

Toen vroeg ik het aan onze minister van Zeer Geheime Zaken. Die keek heel gewichtig en delegeerde het naar de Commissie voor Geheime Papieren, die het doorverwees naar de Subcommissie voor Geheimschrift en tenslotte de Subsub-commissie voor Onbegrijpelijke Brieven. De Subsubcommissie voor Onbegrijpelijke Brieven schreef een lang rapport naar de Subcommissie voor Geheimschrift en die voegden daar een dubbel zo lange bijlage aan toe en stuurden het terug naar de Commissie voor Geheime Papieren. Deze Commissie bewerkte het rapport, deelde het in in vier delen, waarvan twee het meerderheidsstandpunt en twee het minderheidsstandpunt van de Commissie verwoordden en dienden het in bij de Minister. De samenvatting van het eindrapport luidde dat niemand er iets van begreep.

Daarna vroeg ik het nog aan tweehonderdzeventig andere mensen, van paps hier, tot het meisje dat in de keuken helpt met de afwas, maar niemand die het wist. Van het meisje in de keuken kreeg ik de tip, dat er aan de haven een oude zee kapitein woont die alle wereld-